

4. Què no hem de fer?

- No dir “això són coses de parella”, “no passa res”, “no és per tant”...
- No llevar importància als insults, al control o a l'aïllament.
- No enfrontar-te sola/a a la persona agressora.
- No obligar la vostra filla a explicar-ho tot a la vegada, no exigir detalls...
- No pressionar-la a prendre decisions per les quals no està preparada (denunciar, deixar la relació...)
- No prometre secrets si hi ha risc; la prioritat és la protecció.
- No difondre informació ni compartir captures o missatges; s'ha de protegir la seva intimitat.
- No deixar-la sola si hi ha indicis de risc, acompanyar-la i cercar ajuda professional.
- No ignorar els senyals d'alerta (canvis d'humor, aïllament, baix rendiment, lesions, absentisme...)

5. On demanar ajuda?

- Al centre d'educació (tutor/a, orientació, equip directiu o agent de coeducació).
- ☎ 112 en cas de situació d'urgència.
- 🌐 IBDona. Mirant el QR podreu accedir al seu mapa on podeu trobar els recursos de suport i prevenció que estan prop de la vostra zona.

Recorda:
La violència no és culpa de qui la pateix i parlar-ne és la primera passa per protegir.

PROTOCOL DE VIOLÈNCIES MASCLISTES

com detectar-ho i com actuar com a família

1. Què són?

Les violències masclistes són l'expressió més brutal de desigualtat entre homes i dones i s'exerceixen perquè els agressors consideren a les dones éssers inferiors, per la qual cosa els priven dels seus drets de llibertat, respecte i capacitat de decisió.

Inclouen violència física, psicològica, sexual, econòmica, simbòlica, vicària i també violència a les xarxes socials.

Poden aparèixer en:

- ✓ Relacions afectives entre adolescents
- ✓ Contexts familiars
- ✓ Alumnat i professionals (docents o personal no docent)
- ✓ Explotació sexual, mutilació genital femenina o matrimonis forçats

La violència no és mai culpa de qui la pateix.
Parlar-ne és el primer pas per protegir.

2. Senyals d'alerta

- Canvis d'humor sobtats o por.
- Aïllament, tristesa o baixa autoestima.
- Control excessiu per part d'una altra persona.
- Justificacions constants, excuses per no quedar o no parlar.
- Missatges, telefonades o control del mòbil.
- Por a algú concret o rebuig a anar a llocs determinats.
- Canvis en la forma de vestir o en els gustos i aficions.
- Davallada del rendiment escolar o dificultats de concentració.
- Actituds de submissió, por o hipervigilància.
- Expressió de por o incertesa cap a un futur viatge o cap a tornar a casa.
- Coneixements sobre sexualitat poc habituals per a la seva edat.
- Canvis en la roba (més sexualitzada, de marca) o tinença d'objectes nous sense explicació clara.

3. Què poden fer les famílies?

- Escolta amb calma, sense jutjar, sense pressionar ni exigir detalls.
- Dona credibilitat al que explica.
- Evita culpabilitzar. Recorda-li que no és culpa seva i que té dret a sentir segura.
- Demana què necessita ara mateix per sentir-se segura.
- Valora amb ells quins llocs i situacions la fan sentir-se més segura.
- Si hi ha risc per a la integritat física o sexual, telefona al 112.
- Demana informació sobre els recursos disponibles.
- Acompanya-la en les seves decisions, respectant el seu ritme, sense imposar.
- Potencia activitats que augmentin el seu benestar i el suport social (amistats, esports, oci...)
- Estau atents a senyals de malestar.
- Coordina't amb el centre, respectant la confidencialitat.